

ต่อมาเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ขณะมีอายุได้ ๒๒ ปี ท่านได้บรรพชาอุปสมบท ณ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้ฉายาว่า “จันทสโร” นับแต่วันแรกที่บวช ท่านก็เริ่มฝึกธรรมปฏิบัติทุกวันตลอดมา ควบคู่ไปกับการเรียนคัมภีร์

ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดสองพี่น้อง ๗ เดือนเศษ จากนั้นเดินทางไปจำพรรษาอยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามฯ กรุงเทพมหานคร ศึกษาคำรู้ในพระไตรปิฎกอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ เป็นเวลาถึง ๑๑ พรรษา จนเชี่ยวชาญภาษาบาลี จากนั้นจึงตั้งใจเรียนวิปัสสนาธุระให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยศึกษาธรรมปฏิบัติจากพระอาจารย์หลายท่าน และศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมด้วยตนเองจากคัมภีร์วิสุทธิมรรค

ค้นพบวิชาธรรมกาย

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ ท่านไปจำพรรษาอยู่ ณ วัดโบสถ์ (บน) ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ เวลาเช้าตรู่ ก่อนออกบิณฑบาต ท่านระลึกขึ้นมาว่า “เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษาแล้ว ยังไม่บรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาดสักวัน เราควรจะรีบกระทำความเพียรให้รู้เห็นของจริงในพระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่ในความประมาท”

หลังกลับจากบิณฑบาต ท่านจึงเดินเข้าสู่อุโบสถเพื่อปฏิบัติธรรม โดยตั้งปณิธานในใจว่า หากไม่ได้ยินกลองเพลก็จะยังไม่ลุกขึ้นจากที่ ท่านหลับตามาวนา “สัมมา อะระหัง” จนกระทั่งใจหยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ความปวดเมื่อยทั้งหลายมลายหายไปหมด พอตีกลองเพลดังกังวานขึ้น

เย็นวันนั้น หลังจากลงพระปาติโมกข์แล้ว ท่านก็เข้าไปในอุโบสถ เพื่อปรารภความเพียร ท่านหวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๕ ปี ที่ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปี ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรมที่พระพุทธองค์ทรงรู้เห็นเลย ท่านจึงตั้งสัจจาธิษฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า “ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นี่จนหมดชีวิต”

จากนั้นก็นั่งเจริญสมาธิภาวนา เวลาผ่านไปประมาณครึ่งค่อนคืน ใจหยุดสงบนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดี ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่เห็นเมื่อเพลยิ่งใสสว่างมากขึ้นราวกระจกเงา ใหญ่ขนาดเท่าดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมงโดยไม่ทราบว่าจะทำอะไรต่อไป

ขณะนั้นมีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” ทางสายกลางไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติ

ขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางกาย ดวงกลมใสสว่างนั้นปรากฏมีจุดเล็ก
เรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านคิดว่า “นี่กระมังทางสายกลาง”
ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อย ๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่า
ซึ่งหายไป ท่านมองเข้ากลางจุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็เห็นดวง
ใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่าลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่
อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายไปเรื่อย ๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่าง ๆ เกิดขึ้น
จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคืนนั้นเอง

ในเวลานั้น ท่านเข้าใจอย่างชัดเจนด้วยตนเองว่า ธรรมะ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้งนัก พันวิสัยของการที่จะตรึก
นึกคิดหรือคาดคะเนเอาได้ เพราะถ้ายังตรึกนึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง จะ
เข้าถึงได้ต้องทำให้ใจ คือ ความรู้ตรึก รู้นึก รู้คิด รวมหยุดเป็นจุด
เดียวกัน พอหยุดก็ดับ ดับแล้วจึงเกิด ในเวลาต่อมาท่านจึงกล่าว
สรุปไว้เป็นประโยคสั้น ๆ ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

การเข้าถึงพระธรรมกายของพระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นการ
ค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นเพียงการปฏิบัติตามหรือจดจำ
จากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึงธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ภายในด้วยตนเอง
โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสายกลาง ด้วยการทำให้หยุดนิ่ง

วิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลางอันเป็นหนทางสู่
ความพ้นทุกข์ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายได้
ดำเนินไปแล้วนี้หายไปเกือบสองพันปี การค้นพบของท่านจึงเป็น
ประโยชน์อย่างยิ่งต่อมวลมนุษยชาติ และยังเป็นพยานยืนยันพระคำรัส
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้แก่เหล่าพระสงฆ์สาวกว่า

“ธรรมกายเป็นชื่อของตถาคต”

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านก็มุ่งมั่นในการทำสมาธิภาวนา ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งลึกซึ้งมากขึ้น เมื่อออกพรรษาแล้วท่านเดินทางไปปฏิบัติธรรมและสอนธรรมปฏิบัติที่วัดบางปลา ตำบลบางเลน จังหวัดนครปฐม สอนอยู่ราว ๆ ๔ เดือน มีพระภิกษุปฏิบัติได้ ๓ รูป และฆราวาส ๔ คน ถือเป็นพยานในการบรรลุธรรมของท่าน การสอนครั้งนี้นับเป็นจุดเริ่มต้นของการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ต่อมาท่านเดินธุดงค์ไปสอนธรรมะในที่ต่าง ๆ อีกหลายแห่ง มีประชาชนมาศึกษาธรรมปฏิบัติกันเป็นจำนวนมาก และต่างได้รับผลดีตามความตั้งใจแห่งการปฏิบัติของตน